ДА ЛИ ЈЕ СТАРИ КОНТИНЕТ КОНАЧНО ПОРАЖЕН ЗАПРАВО У СПАВАЋОЈ СОБИ?

Слом мушкости Европе

Парадоксално, чини се да је на Западу секс свуда, осим у спаваћој соби и у стварном животу, међу људима од крви и меса, где би, по логици ствари, требало да му буде искључиво место. Најновија истраживања у земљама ЕУ показују да преко једне трећине жена и скоро једна петина мушкараца, старости између 18 и 59 година, више не осећају ни најмању сексуалну жељу, нити праве било какве кораке у правцу остваривања сексуалних контаката са особама супротног пола. Прерано „одумирање чула" и „пацификација нагона" производе, осим негативних психолошких, и поражавајуће демографске последице по европске староседеоце. Рачунице кажу да се у Италији на сваких шест италијанских беба роди двадесет емигрантских. У Француској, Шпанији и Великој Британији ове бројке су у још већој несразмери

Пише: Марко Танасковић

За потпуно сагледавање и разумевање актуелног тренутка, као и све чешћих и све дубљих криза и тензија које потресају западноевропска друштва, нужно је подробно анализирати свепрожимајући феномен сексуалности, како у његовим нападним, гламурозним лицима, тако и у мање привлачним, скривеним наличјима. Нема никакве сумње да је секс данас у Европи присутан агресивније него икада пре. О њему се непрестано и врло слободно говори, а у медијском простору је до те мере доминантан да једва да оставља места за било које друге садржаје. Сцене експлицитног секса постале су готово обавезне у високопарним европским арт филмовима, његови врло пластични описи налазе се у стиховима популарне музике, а алузије на секс, двосмислене поруке и масне пошалице бестидно се провлаче у телевизијским ток шоу емисијама, рекламама и радијским џинглoвима. Сексуални зов, у виду привлачних голишавих тела по билбордима, моћно је маркетиншко оруђе, секс је тема фриволних текстова исфрустрираних колумнисткиња у часописима који креирају и промовишу животне стилове и, већ одавно, интегрални део наставних програма средњих школа.

Виртуелни секс путује телефонским жицама и кабловима, а нису ретки Западњаци, претежно мушког пола, који велики део својих месечних прихода троше на врућим телефонским линијама где им, са друге стране жице, безобразлуке причају и ласцивно дахћу прекаљене професионалке баршунастих гласова. Секс је незаобилазан и у сајбер простору, на безбројним порнографским сајтовима, у интернет причаоницама и форумима, тим последњим уточиштима за усамљене, очајне и напаљене. **Парадоксално, чини се да је на Западу секс свуда, осим у спаваћој соби и у стварном животу, међу људима од крви и меса, где би, по логици ствари, требало да му буде искључиво место.** Зашто је то тако?

ОДУМИРАЊЕ ЧУЛА И ПРИТИСЦИ МАТЕРИЈАЛИЗМА

Једна од фундаменталних заблуда које постоје код нас о „декадентном Западу" је да грађани ЕУ воде узбудљиве сексуалне животе, испуњене сладострасним авантурама, префињеним манифестацијама либида и међусобним поштовањем равноправних партнера. Иако медији настоје да створе слику друштва у коме доминирају принципи флерта, уживања и сталног умножавања сексуалних искустава, права истина је да је највећи део популације старог континента осуђен на усамљеност, осећај празнине, фрустрираност и механичке аутосексуалне активности, потпомогнуте широким асортиманом порнографских материјала и справа.

Посебно је забрињавајуће што је све више младих Европљана који се одлучују за асексуални целибат и потпуну негацију телесне жеље. Психолози и сексолози су, за овај све распрострањенији феномен слабљења и недостатка сексуалне жеље, смислили назив сексуална анорексија, правећи јасну аналогију са поремећајима у исхрани, који су такође једно од доминантних савремених обољења нагона код младих у развијеном свету.

Најновија истраживања у земљама Европске уније показују да преко једне трећине жена и скоро једна петина мушкараца, старости између 18 и 59 година, више не осећају ни најмању сексуалну жељу, нити праве било какве кораке у правцу остваривања сексуалних контаката са особама супротног пола. Исто тако, поред сексуалне неактивности, ове особе карактерише и потпуни прекид еротских снова и фантазија, како свесних, тако и несвесних манифестација здравог либида. **Овакво прерано „одумирање чула" и „пацификација нагона" производе, осим негативних психолошких, и поражавајуће демографске последице по европске староседеоце. Рачунице кажу да се у Италији на сваких шест италијанских беба, роди двадесет емигрантских.** У Француској, Шпанији и Великој Британији ове бројке су у још већој несразмери.

У покушају да објасне овај феномен, који се погубно одражава на виталност и способност великих европских нација да се биолошки самообнављају, многе европске државе спровеле су преко социолошких института анкете и истраживања како би пронашли узроке проблема. Добили су, међутим, контрадикторне одговоре: док је око два милиона Британаца старих између 30 и 54 године изјавило да им беспарица уништава сексуални живот, велики број испитаника у Немачкој и Француској за сопствене љубавне неуспехе криви бригу око каријере због које немају довољно времена за удварање и романтичне изласке. Иако је очигледно да су одговори многих испитаника само изнуђена оправдања којима желе да прикрију праве, интимне разлоге за сексуалне неактивности и незадовољства, чињеница је да Европљани никада нису

радили више, а постизали и зарађивали мање. Такође је очигледно да је тзв. „европско радно време”, од девет ујутру до шест поподне, на које свакако треба придодати барем још два сата због честих гужви у саобраћају и бескрајног тражења паркинга (радно време које и код нас настоје да уведу), један изразито нехуман, готово робовласнички систем експлоатације који оставља врло мало времена за породичне односе и било каква задовољства, па и сексуална.

ОГОРЧЕНОСТ СЕКСУАЛНИХ ТРАГАЧА И ПРОЦВАТ ПОРНОГРАФИЈЕ

У сваком случају, недостатак интересовања за супротни пол, пословни стрес, као и економски егоизам и неспремност за жртве родитељства, доприносе даљем разграђивању култа породице, паду наталитета и уклањању подлоге за, у сексуалном смислу, здраво сазревање нових генерација. У времену у коме се просечно сваке 33 секунде у некој од земаља Европске уније разведе по један брак, јасно је да имамо посла са сексуалношћу која је увелико изашла из оквира породице и моногамности и да ће огромна већина деце која се ипак роде бити продукти разорених породица и успутних веза, са свим комплексима и психолошким траумама који из тога произлазе. Њихова неспособност да у будућности помире појмове љубави, емоција и везивања, са једне, и сексуалног ужитка и страсти, с друге стране, сасвим сигурно многе од њих повешће на путеве развратног промискуитета и професионализоване услуге (назовимо такав шаблон понашања сексуалном булимијом), који ће их, готово без изузетка, довести до осећања отуђености, огорчености, јаловости и духовне потрошености. Такође, не треба занемарити опасности којима се излажу од преношења смртоносних вируса, попут сиде, или неког од бројних и врло неугодних венеричних обољења.

Описана ситуација погодује процвату порнографије, као једног облика релативно безбедног, инстант задовољења. Овде је неопходно нагласити разлику између еротизма и порнографије, јер се између та два наизглед сродна појма налази непрегледна и

несавладива провалија значења и вредности. **Еротизам је тајновит, интиман, непоновљив, узвишен, креативан и индивидуалан. Порнографија је јавна, серијска, пасивна, приземна и колективистичка. Еротизам захтева продуховљене и осећајне људе, он подстиче машту и радозналост, буди дух и ангажује чула, док порнографија своди људско биће на месо у машини, она га унижава, обезличава, отупљује и своди на ступањживотиње.**
Данашњи Европљани скоро да више и не познају еротизам, али насупрот томе конзумирање порнографије је у сталном порасту.

„У срцу порнографије је сексуалност прогоњена сопственим нестанком”, написао је једном приликом Жан Бодријар. Управо вођени том констатацијом, можемо закључити да у друштвима у којима је сексуалност угрожена, у којима она одумире, копни и первертира се, долази до последичног пораста раширености и разноврсности порнографских материјала. Заједно са незадрживим продором порнографије у мејнстрим културу, дошло је и до устоличења специфичног телесног фашизма који је прописао обавезне телесне облике, стандарде, димензије и чинове без којих се полно општење више није могло замислити. То је код огромног броја људи произвело осећања неадекватности, страха од сексуалног неуспеха, гађења несавршеношћу сопственог тела, самим тим, и тела других, као и претерану самосвест која их онемогућава да се потпуно препусте заносу у току љубавног акта.

АТЕИЗАМ И ЛИБЕРАЛИЗАМ КАО ГРОБАРИ ТЕЛЕСНЕ ЉУБАВИ

Исто тако, један део одговорности за нестанак сексуалне жеље и животне радости која се из њеног задовољења црпи, може се приписати постепеном смањењу утицаја Католичке цркве на Западу, као и опадању религиозности и духовности уопште. Премда то можда на први поглед звучи донекле парадоксално, посебно имајући у виду неодобравање и рестриктиван однос католичанства према свему путеном и еротском, многи знаменити писци поодавно су уочили и истакли узрочно-последичну везу између строгости религиозне догме и квалитета сексуалног живота.

Још је стари циник и скептик Анатол Франс иронично приметио у *Епикуровом врту* да је „забранивши је, хришћанство учинило велику услугу телесној љубави”, а са њим се слаже и савремени перуански писац Марио Варгас Љоса, који у
Дон Ригобертовим бележницама
свом главном јунаку, непоправљивом хедонисти, ставља у уста следеће излагање: „Признајем да су, с естетског становишта, религије –католичка можда више него иједна друга, са својим дивним катедралама, обредима, литургијама, одећом, приказањима, иконографијом, музиком – обично величанствени извори уживања који угађају оку, сензибилитету, подстичу машту и сагоревају у нама зле мисли. Тачно је такође да без њихових забрана, грехова, грмљавине о моралу, жеље – изнад свега сексуалне – не би достигле префињеност какву су имале у одређеним раздобљима. Дакле, а ово није теорија него пракса, захваљујући скромном личном истраживању ограниченог видокруга, потврђујем да се много боље води љубав у религиозним земљама него у световним (боље у Ирској него у Енглеској, у Пољској него у Данској) и у католичким него у протестантским (у Шпанији или Италији боље него у Немачкој или Шведској), и да су хиљаду пута маштовитије, смелије и осећајније жене које су прошле кроз школе часних сестара него оне које су у училе у лаичким школама.

Није тешко видети логику иза оваквог размишљања. Тамо где је све дозвољено, већ урађено и виђено, где владају блуд и простаклук, где се најизопаченији сексуални чинови благосиљају, штавише пропагирају и подстичу од стране владајуће културе, онде нестаје грешно задовољство кршења табуа и узбуђење сензуалног и спиритуалног откривања неистражених димензија, тамо више није ни могуће осетити сласт забрањеног воћа. Велики број Европљана, са свих страна изложених медијској тиранији секса и бомбардованих вулгар-материјалистичким наклапањима о димензијама, техникама и пожељним временским интервалима, с правом осећа замор, презасићеност и отпор спрам свега сексуалног, повлачећи се у професионални свет и разноразне хобије и занимације који помажу да се и сам наговештај жеље спонтано угаси.

ОД ЕРОСА КА ТАНАТОСУ

Елегантно одустајање и игнорисање жеље је свакако друштвено пожељнији сценарио за сексуалне губитнике и разочаранике у телесну љубав. Позната је теза контроверзног аустријског психоаналитичара Вилхелма Рајха који је тврдио да се незадовољени, потиснути сексуални нагони код нервно лабилних људи трансформишу у нагоне аутодеструкције и деструкције. Код многих, престанком активног и испуњавајућег сексуалног живота, живот као такав губи сваку привлачност, постаје сив, празан и бесмислен, те се иде на његово вољно и насилно окончање. Тиме би се могао објаснити велики пораст броја самоубистава у земљама Европске уније у последњој деценији, нарочито међу људима у тзв. „најбољим годинама". Постоје и они код којих се неостварени и незадовољени сексуални импулси извитоперују у нешто далеко мрачније, опасније и уперено према другима. Ту се већ отвара простор за пораст насиља у породици, стравичне сексуалне злочине и злостављања, убиства и свакакве друге свирепости каквима се свакодневно пуне странице црних хроника европских престоница.

У својој оштроумној и обимној студији *Метафизика секса* велики Јулијус Евола износи став да се сексуално искуство деградирало, осиромашило, помрачило или спљоштило у огромној већини мушких и женских припадника овог нашег цивилизацијског циклуса окренутог претежно према материјалном. Посматрано кроз призму осакаћене и промашене сексуалности, лако је разумети неурозу, недостатак људске топлине и животног елана који обележавају ову епоху и данашњег европског човека. Можда је и то једна од тема над којом се треба озбиљно замислити, док послушно и покуњено седимо у магареће клупи у чекаоници за пријем у Европску унију?
<

СЛУЧАЈ АМЕРИКА

Од чедности до разврата и натраг

Што се америчке еротске литературе тиче, ова млада нација на врхунцу своје виталности, негде између краја Велике Депресије и Вијетнама и почетка оргијања хипика с краја шездесетих, изнедрила је једног Хенрија Милера, писца, сањара и великог Европејца међу Американцима, који је о сексуалности и еротизму писао са много више поетског надахнућа, мистике и префињене искрености него што је нови континент заслуживао и био спреман да прихвати у то време. Зато не треба да чуди чињеница да је већина његових романа била забрањена због наводне опсцености у послератном периоду, а да се његова неспорна ремек дела (*Ружичасто распеће*, *Ракова обратница, Црно пролеће*) и даље намерно изостављају из *curriculuma* студија књижевности на америчким колеџима.

Занимљиво је шта је проскрибовани Милер имао да каже о контрадикторном односу Америке према сексуалности, у једној од својих мање познатих књига *Свет секса* из 1940: „Јасно је шта ће се догодити када овај свет ушкопљених, који сачињавају највећи део популације, доживи колапс – они ће открити секс. У том мрачном периоду који долази, постројиће се у тами као змије или жабе и мрцвариће једни друге до смрти у бескрајним карневалима копулације. Јебаће све што им падне под руку, од кључаонице до распадајућег леша. На овом континенту све је могуће. Од самог почетка он је поприште окрутних чинова, проливања крви, ужасних мучења, поробљавања, братоубистава, жртвених оргија, стоицизама, враџбина, линчовања, пљачке и отимачине, похлепе, предрасуда и затуцаности и тако даље... Овде смо видели

практично све, осим ерупције сексуалности. То ће бити последњи трзај, велика поплава која ће спрати и подавити све роботе. Огромна и компликована машинерија која покреће Америку доживеће кратки спој. Биће то
aurora
borealis
, која ће нас увести у дугу ноћ. Кажу да ће се овде једног дана развити један виши облик човека. То је можда истина, али ако се то деси биће то од потпуно новог семена. Тренутни асортиман може бити претворен у изврсно стајско ђубриво, али неће створити нове људе...”
<